

ACJ

1 - 25.11.1987

2 - 18.12.1987

4 - Oslon mnenie 2000 -

5 - 28.12.1987

ACJ 1987

úplné!
(zmiešané omčenie!)

25.11.1987

Milá Aninko,

tak zítra budeš mít dvacet sedm let, ale Tvůj příchod na svět začal před dvaceti sedmi lety už dnes (16.XI.) a tak mi dovol, abych Ti popřála už dnes - i když, vlastně jsi byla s námi už před svým narozením a myslím, že má pravda bible, když říká, že náš počátek je v Bohu, jím jsme, hýbeme se i trváme.

Při všem trápení a starostech o Vás (které jsou normální, řekl by dr.Matějček: každá maminka má starost o své děti) jsem vděčná za to, že víte o Bohu jako ochránci, začátku i konci našeho života a tak když Ti mám popřát k Tvým narozeninám, tedy Tě a Tvé nejdraší porodu do Jeho ochrany a milostivé péče.

Stále častěji vzpomínáš na Milku Šilkarokvou, prostou ženu z Kláštera, která vyrůstala se svými sourozenci ve veliké chudobě - tatínek jí zemřel, když jí nejmladší byly dva roky - a když jí maminka umírala (to jí bylo myslím asi 13 let), uložila jí všem jako dědictví: Dřte se věry v Boha. Milka to častěji opakovala při řešení různých životních situací. Tak například v zimě sklouzla s lávky a topila se v ledové vodě. Nejdřív jí nesly sukne, ale jak sáklý vodou a stávaly se těžšími, začaly jí stahovat pod vodu, proud jí unášel. A v tom se jí vynořila tato věta, zavolala Boha na pomoc, rozhodila ruce a zachytila se kořání stromů a keřů rostoucích podél Dědiny - a to ji zachránilo.

Jindy dostala obrnu lícního nervu - přestala spát, tvář jí tuhla, lidé se jí začínali vykybat, přestávala mluvit, lékař si s tím nevěděl rady a taky neměla tolik peněz na něj. Najednou jí popadl děs, že se zblázní - to už nespala vůbec, jen strnule sírala - a ten děs ji vyhnal na luka ke Klášteru. Tam běhala po loukách do úpadu - a v tom běhání jí vyvstala tato věta a najednou viděla tu krásu kolem a že je v dobřích rukou a spadlo to z ní. Vzpomněla si, že by mohla zajít ještě za jiným lékařem - a ten jí pak opravdu pomohl.

A taky vzpomínala, jak za mlada sloužila u jakési zlé selky, tam jíh sloužilo víc a mívaly takový hlad, že lízaly vlhkou zeď komory, která sousedila s paštali. V zimě ta vlhkost mrzla a tak to pak lízaly tu zmrzlou zeď. Nevěděla, kam se podít a co bude dělat - maminka už neměla a starší sourozenci žili též chudě, už si musela na sebe vydělat sama. Ve vzpomínce na maminčinu radu vyhledala evangelický sbor, pana faráře Jadrníčka a tomu pak později svěřila, v jaké žije bídě. A on dopsal faráři Opočenskému do Kláštera a ten jí sprostředkoval pak službu ve statku v Klášteře a už pak tam zůstala. Tam se poprvé najedla - docyta najedla.

Když pak za našeho farářování byl den mládeže a při diskusi Kája Trusina hovořil o porozumění pro lidi, kteří nevěří, ale i o tom, že lidé, kteří v Boha nevěří, jsou Boží (asi by to tatínek měl upřesnit, nebyla jsem přítom, měli jsme už Martina) - přiběhla za mnou vyděšená - vždyť je to základní věc věřit v Boha a držet se víry v Něho. A skutečně je to to základní. ...

ooOoo

Jaroslav Šimsa: Modlitby z vězení (Mnichov-Stadelheim 1941-1943)

Z hlubin bezděčných Tě volám ...

Žalm 130,1

V mnichovské čtvrti Stadelheim na okraji města je velký komplex budov věznice. Sem byl Jaroslav Šimsa mezi 13. a 15. únorem 1941 převezen z Teresína. Zde mu bylo dovoleno mít stránkovaný sešit a tužku. Prvních třicet osm stran tohoto sešitu je popsáno dobovým písmem. Je to sbírka více než sta modliteb, které spolu s dvahami o modlitbě a žalmech tvoří rukopis modlitební knížky, kterou chtěl Šimsa po návratu z vězení vydat. Touto myšlenkou - vydat modlitební knížku pro moderního člověka se zabýval už před válkou. Vydal též překlad z angličtiny - útlou knížku "Modlitby na každý den". Ve "Vězenském sešitě" z Mnichova jsou modlitby vlastní, ale též modlitby vypsané z dostupné literatury, ze zpěvníků, z Luthera a dalších modlitebníků také mnoho myšlenek o modlitbě a víře - Ambrože, Augustina, Tomáše Akvinského, Bonaventury, Pápa Pascala, Cromwella, Komenského, Hiltyho, Löhého, Pieninga, Bodelschwinga, Rilka, Elumharáta, Ríšana, Rádla a mnoha dalších. Z rukopisné sbírky jsme vybrali modlitby Jaroslava Šimsy a jeho dvahy o modlitbě a doplnili je citacemi biblických míst, uvedených v rukopise.

Pane Bože, Otče náš nebeský,

postavul jsi mě do těchto těžkých poměrů a chceš, abych všechny nesnáse překonal a věřil v Tvou spravedlnost až do konce. Děkuji Ti za tuto zkoušku a za to, že teprve zde jsem si plně uvědomil, že nic, že nic nemůže mne odtrhnout od Tvé lásky. Ani hloubka moří, ani výška hor, ani smrt, ani zloba lidí, ani žalární mříže a sítě. Zanech, Pane, ode mne jakýkoliv strach, upevni mou víru, dej mi sílu k věrnosti a bdělosti a k odporu tam, kde Tvé jméno a Tvůj svatý požavek je brán v pochybnost. Do Tvé lásky a ochrany poroučím své drahé, svou ženu a děti, sestry a maminku, své přátele. Tobě budiž čest a chvála na věky.

Amen

Pane Bože,

který jsi nám dal Syna svého a Jeho evangelium, dej nám - pokojně prosíme - i moudrost, abychom správně slova evangelia rozuměli a sílu, abychom se Slovem Tvým řídili, i ve svém skrytém osobním životě. Prosíme Tě tak ve jménu Ježíše Krista, Syna Tvého a Pána našeho, jemuž budiž čest a chvála na věky.

Amen

(Pokračování příště)